

Ἡ συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι ἰτησ. δρ. 12, ἑξάμ. 6. — Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ ἰτησ. φρ. γρ. 15, ἑξάμ. 8. — Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων, Τριτὴ φύλλου λ. 30.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΣΤΓΓΛΕΣΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ΄.

✿ Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1890 ✿

ΑΡΙΘ. 15

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ — Ο ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ἀλλόθου Δωδέ: Νουμάς Ρουμestάν (μυθιστορία) μετάφρασις ὑπὸ Κ. Ι. Πρασᾶ.—Αἱ τρεῖς κόραι, ὑπὸ Leon Gandillot.—Ἰδέαι καὶ Ἐντυπώσεις.—Μικρὰ ἀνάμνησις, ὑπὸ Α. Θ. Σπλιτωπούλου.—Φθινοπωρινὴ Νύχτα (ποίημα) ὑπὸ Λάμπρου Ἀστέρη.—Ὁ ποταμὸς Ἴστρος (συνέχεια καὶ τέλος) ὑπὸ Ι. Ι. Σκυλίδου.—Εἰκόνες: Ν. Π. Δηλιγιάννης, Γεώργιος Μπιζέ.—Λουτρὸ (ποίημα) ὑπὸ Α. Γραικοῦ.—Δημοσίεμα.—Διάφορα Περιεργα.—Νεώτερα.—Εὐτράπελα.—Στιγμαὶ Τέρψεως.—Γράμματα.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ν. Π. Δηλιγιάννης (ὁ ἀποθανὼν πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου). Γεώργιος Μπιζέ (ὁ μουσουργὸς τῆς Κάμεν, ἐπὶ τῇ ἀνεγέρσει ἀνδριάντος ἐν Γαλλίᾳ). Μεγάλαι σκηναὶ τῆς φύσεως: Βόρειον σέλας ἐν τῷ Πόλω. Γυνὴ Φελλάχα. Καθ' ἑνας διὰ λογαριασμόν του.

Προσδεχὸς ἀγούσης τῆς πρώτης ἑξαμηνίας τοῦ τρίτου ἔτους τοῦ «Ἀττικῆς Μουσείου» ἥτις συμπληροῦται τῇ 1 Δεκεμβρίου, παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ οἱ διὰ μίαν ἑξαμηνίαν ἐγγραφέντες νὰ δηλώσωσι ἡμῖν τὸ πρῶτον 15ήμερον τοῦ Νοεμβρίου εἰὰ ἐπιθυμῶσι νὰ λαμβάνωσι αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ἑξαμηνίαν, διότι εἰς τοὺς μὴ δηλώσαντας θέλομεν ἐξακολουθῆσαι τὴν ἀποστολήν.

Λεπτομερὲς κ' ἐπιστημονικώτατον ἄρθρον ΠΕΡΙ ΑΚΑΙΗΝΟΥ ΚΑΙ ΡΕΥΣΤΗΣ ΠΡΟΤΙΤΙΔΟΣ τοῦ διακεκριμένου ἡμῶν χημικοῦ κ. **ΘΩΝΟΣ Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ** λίαν ἐνδιαφέρον τοὺς πάντας ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥΣ δημοσιεύομεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Εἰς πολλὰ κατ' ἐπανάληψιν τεύχη τοῦ «Ἀττικῆς Μουσείου» πρὸ μινδὸς ἐδημοσιεύθη δὴλώσις πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ κ. κ. συνδρομητὰς καὶ ἀνταποκριτὰς ἡμῶν περὶ ταχίστης ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν ἀφ' ἑνὸς μὲν, διότι διανύομεν τὸν ἕκτον μῆνα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ἀττικῆς Μουσείου», ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως κανονισθῶσιν ἐντελέστερον τὰ τῆς ἐκδόσεως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν. Ἄτυχῶς ὅμως μέχρι σήμερον παρὰ πάσας τὰς προσδοκίας ἡμῶν ὀλίγοι συνεμορφώθησαν μὲ τὴν δὴλώσιν μας, εἰρησκόμεθα δὲ εἰς τὴν λιπυρὰν θέσιν νὰ διακόψωμεν ἀπὸ τῆς 1 Δεκεμβρίου ε. ε. ὅτε ἀρχεται ἡ δευτέρα ἑξαμηνία εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀνταποκριτὰς τὴν ἀποστολήν τοῦ «Ἀττικῆς Μουσείου», εἰὰ δὲν ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον» ἀνελλιπῶς ἐκδιδόμενον, ἀντάξιον δὲ ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν τῆς συγχρόνου παρ' ἡμῖν φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς προόδου, ὑπέβαλεν ἡμᾶς εἰς μεγίστας δαπάνας, αἵτινες δὲν εἶνε ἀγνωστοὶ εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς ἡμῶν ὅπως καὶ οὗτοι συνεισφέρωσι τὴν γλίσχρον συνδρομὴν των.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

Α'.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Τὴν κυριακὴν ἐκεῖνην, φλέγουσαν κυριακὴν Ἰουλίου, μεγάλη πανήγυρις ἐτελεῖτο, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐθνικοῦ διαγωνίσματος ἐν τῷ σταδίῳ τῆς Προδηγκιανῆς Ἀψης. Ὄλη ἡ πόλις εἶχε συρρεύσει· οἱ ὕφανται τῆς Νέας Ὀδοῦ, ἡ ἀριστοκρατία τῆς συνοικίας Καλάνδης, καὶ αὐτοῦ ἐτι τοῦ κόσμου τῆς Βωσαίρ.

«Πεντήκοντα τοῦλάχιστον χιλιάδες ἀνθρώποι!» ἀνέγραφεν ἡ «Ἀγορά» ἐν τῷ χρονικῷ τῆς ἐπιούσης· ἀλλὰ δεόν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν μεσημβρινὴν μεγαλοποιήσιν.

Εἶνε ἐν τούτοις ἀληθές ὅτι πλῆθος ἀπειρον παρτάσσετο, συναστίζετο ἐπὶ τῶν ἠλιοφλεγῶν βαθμίδων τοῦ πεπαλαιωμένου ἵπποδρομίου, ὡς ἐν τῇ καλῇ τῶν Ἀντωνίνων ἐποχῇ, καὶ ὅτι ἡ ἐορτὴ τῶν συναλεύσεων ἠφανίζετο ἐν αὐτῇ τοῦ λαοῦ τῇ πλημμύρᾳ. Ἄλλο τι βεβαίως ἢ οἱ δρόμοι, αἱ παλαίστραι, τὰ παίγνια, οἱ συναγωνισμοὶ πλαγιαζῶν καὶ τυμπανιδίων, ἐγχώρια θεάματα πλεόν τετριμμένα τοῦ πυρροῦ λίθου τοῦ σταδίου, ἐκράτει δύο ὥρας αὐτοῦς ὀρθίους ἐπὶ τῶν φλογερῶν πλακῶν, δύο ὥρας ὑπὸ τὸν καιόντα, τὸν τυφλοῦντα αὐτὸν ἥλιον ἵνα ἀναπνέωσιν φλόγα καὶ κονιορτὸν ὄζοντα πυρίτιδα, ἀψηφῶντες τὰς ὀφθαλμίας, τὰς ἠλιάσεις, τοὺς φθοροποιούς πυρετούς, ὅλους τοὺς κινδύνους, ὅλας τὰς βασάνους ἐκείνου ὁ καλοῦσιν ἐκεῖ πανήγυριν.

Τὸ μέγα τῆς πανηγύρεως θέμα ἦτο ὁ Νουμάς Ρουμestάν.

Ἄ! ἡ παροιμία: «Οὐδεὶς προφήτης...» ἀληθεύει ἀναμφιδόλως διὰ καλλιτέχνας, διὰ ποιητὰς, ὧν οἱ συμπατριῶται τελευταῖοι πάντοτε ἀναγνωρίζουσι τὴν ὑπεροχὴν, ὅλους ἰδεώδη ἀλλωρεκαὶ ἀνευ ψηλαφῆτων ἀποτελεσμάτων· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῆι εἰς τοὺς ἄσημοις ἀνδράς εἰς τὰς πολιτικὰς ἢ βιομηχανικὰς ἐξοχότητας, εἰς τὰς ἰσχυρὰς ἐκείνας παραγωγὺς δόξας αἵτινες ἀναλύονται εἰς εὐνοίας, ἐπιρροάς, αἵτινες ἀντικατοπτρίζονται εἰς παντοειδεῖς ἐπὶ τῆς χώρας καὶ τοῦ κατοίκου εὐποίας.

Ἴδου δέκα ἰδὴ ἐτη καθ' ἃ ὁ Νουμάς, ὁ μέγας Νουμάς, ὁ ἐπιλεκτός τοῦ λαοῦ βουλευτῆς, εἶνε προφήτης ἐν Προδηγκία, δέκα ἐτη καθ' ἃ, διὰ τὸν ἐνδοξόν της βλαστόν, ἡ πόλις τῆς Ἀψης ἔχει τὰς τρυφερότητες, τὰς διαχυεῖς μητροῦς, καὶ μητρὸς μεσημβρινῆς, ἐκδηλούσης ταῦτα πάντα μὲ κραυγὰς, χειρονομίας καὶ θωπείας. Ἄμα τῇ ἀφίξει του, τὸ θέρος, μετὰ τὰς διακοπὰς τῆς Βουλῆς, ἄμα τῇ εἰς τὸν σταθμὸν ἐμφανίσει του, οἱ θρίαμβοι ἄρχονται: οἱ ὄρφειοι εἶνε ἐκεῖ, ὑπὸ χοροὺς ἠρωϊκοὺς ἀναπετάννυνται αἱ κεντηταὶ τῶν σιμαῖοι ἀχθοφόροι ἐπὶ τῶν βαθμίδων καθήμενοι,

περιμένουσιν ἵνα τὸ παμπάλαιον οἰκογενιακὸν ὄχημα, τὸ παραλαβὸν τὸν βουλευτὴν προχωρήσῃ διὰ τριῶν τῶν τροχῶν του περιστροφῶν ἐν τῇ διόδῳ Βερσέρ, ὅτε πάραυτα ἀντικαθιστῶσι τοὺς ἵππους καὶ σύρουσιν αὐτοὶ τὸν μέγαν ἀνδρα, ἐν μέσῳ τῶν ζητωκραυγῶν καὶ ἀνυψώσεων πύλων, μέχρι τῆς οἰκίας Πορτὰλ ἐνθα κατέρχεται. Τόσον ὁ ἐνθουσιασμός αὐτὸς ἔχει καταστῆ τετριμμένος ἐν τῷ τυπικῷ τῆς τελετῆς τῆς ἀφίξεως, ὅστε οἱ ἵπποι σταματῶσιν αὐτομάτως ὡσεὶ πρὸ σταθμοῦ, εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ ἐνθα οἱ ἀχθοφόροι συνειθίζουσιν νὰ τοὺς ἀποξευγνύωσι, καὶ διὰ τῶν σφοδροτέρων μαστιγώσεων οὐδὲ βῆμα θὰ ἐπέιθοντο νὰ ἐκαμνον περιπλέον.

Ἄπὸ πρώτης ἡμέρας, ἡ πόλις μεταβάλλει ὄψιν: δὲν εἶνε πλέον ἡ σκυθρωπὴ ἐπαρχία, μὲ τοὺς μακροὺς της ἐν ὄρᾳ μεσημβρίας ὕπνος, τοὺς βαυκαλιζομένους ὑπὸ τῶν τριγμῶν τῶν εἰς τὰ φλέγοντα τοῦ περιπάτου δένδρα τεττίγων. Καὶ κατ' αὐτὰς ἐτι τὰς ὥρας τοῦ ἡλίου, αἱ ὁδοί, ἡ πλατεία ἐμψυχούνται ὑπὸ πλῆθους ἀνθρώπων πολυσχόλων, φερόντων πύλους ἐπισκέψεων, ἐνδύματα ὧν ὁ μέλας χρωματισμός προβάλλει ζωηρῶς ἐν τῷ φωτὶ, διαγραφόντων ἐπὶ τῶν λευκῶν τοίχων τὴν ἐπιληπτικὴν τῶν κινήματων αὐτῶν σκιάν. Τὸ ὄχημα τῆς ἐπισκοπῆς, τὸ τοῦ προέδρου, ἀνασειοῦσι τὴν λεωφόρον· εἶτα ἐπιτροπαὶ τῶν περιχώρων ἐνθα ὁ Ρουμestάν λατρεύεται διὰ τὰς φιλοβασιλικὰς του ἀρχὰς, προεδεῖαι ὑφαινετῶν προσέρχονται καθ' ὀμάδας δι' ὅλου τοῦ πλάτους τῆς λεωφόρου, μ' εὐσταλεῖς τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τὸν ἀρλεσιανόν των κεφαλόδεσμον. Τὰ πανδοχεῖα γέμουσιν ἀγροτῶν, ἐργατῶν τοῦ Καμάργου καὶ τοῦ Κρῶ, ὧν τ' ἀπεξευγμένα ἀμάξια πληροῦσι τὰς μικρὰς πλατείας, τὰς ὁδοὺς τῶν πολυανθρώπων συνοικιῶν, ὡς ἐν ἡμέραις ἀγορᾶς τὴν ἐσπέραν, τὰ καφεῖα, βριθοντα κόσμου, μένουσιν ἀνοικτὰ μέχρι τῆς νυκτὸς λίαν προκεχωρημένως.

Οὐδεὶς προφήτης ἐν τῇ ἐαυτοῦ πατριδι! Ἡρεκεὶ νὰ ἐβλέπετε τὸ στάδιον κατὰ τὴν κυαναυγῇ αὐτῇ κυριακῇ τοῦ Ἰουλίου 1875, τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ κοινοῦ πρὸς τὰ ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ συμβαίοντα, τὰς πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἐστραμμένας, ὄψεις ὅλων τῶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου διασταυρούμενον τοῦτο πῦρ ὅλων τῶν βλεμμάτων, τὸ δημοτικὸν ἀνάβαθρον, ἐνθα ὁ Ρουμestάν ἐκάθητο ἐν μέσῳ τῶν πολυποικίλων περιβολῶν κοὶ τῶν τεταμένων πολυχρόων μεταβωτών, τῶν ἀλεξηλίων, τῆς τελετῆς. Ἡρεκεὶ νὰ ἰκούετε τοὺς λόγους, τὰς ἐπιφωνήσεις ἐκστάσεως, τὰς ὑψηλοφῶνας ἀνταλλαγόμενας ἀφελεῖς σκέψεις τοῦ καλοῦ ὄχλου τῆς Ἀψης, τὰς μὲν ἐν τῷ ἐπαρχιακῷ των ἰδιώματι, ἄλλας ἐν χονδροειδεῖ καὶ βαρβάρῳ γαλλικῇ, μὲ τὴν

προφορὰν ἀπηνῆ ὄλων ὡς ὁ πέραν ἥλιος, προφορὰν τονίζουσας χωριστὰ μίαν ἐκάστην τῶν συλλαβῶν.

— Θεούλη μου! ὦμορφος!... Θεέ! πόσον εἶνε εἰμορφος!...

— Πάχυνε ἀπὸ πέрсυ πηδ πολύ.

— Κ' ἐτοὶ πηδ πολύ φαντάζει.

— Σύχασε δά... ὅσο γι' αὐτό, πάντα εἶνε καὶ φαίνεται.

— Κύττα τον, ἐδὺ μικρέ, τὸ Νουμά μας... Νὰ λὲς ἄμα μεγαλώσης πὼς τὸν εἶδες, πὼς!

— Πάντα μὲ τὴν Βουρβωνική του μύτη... Καὶ δὲν τοῦ λείπει δόντι.

— Κι' οὔτε τρίχα τοῦ ἀσπρίσε...

— Διάολε! Ἄμ' δὲ γέρασε καὶ τόσο... Γεννήθηκε στὰ τριανταδύ, τῆ χρονιὰ ποῦ ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος ἐβγαλε ἀπ' τὰ σημάτα τὸν κρέϊνο, τὶ ὀργή!

— Ἄ! τὸν Φίλιππο τὸν κατεργάρη!

— Δὲν τοῦ ἀποφαίνονται τὰ σαραντατρία του.

— Καὶ βέβαια, δὲν τοῦ ἀποφαίνονται...

Ἄχ! ὦμορφὸ μου ἄστρο...

Καὶ διὰ τολμηρᾶς χειρονομίας, ἀνθηρὰς τις κόρη μὲ φαίους τοὺς ὀφθαλμούς, τῷ ἐπεμπε, μακρόθεν, φίλημα ἀντηχῆσαν εἰς τὸν ἀέρα ὡς ἡ κραυγὴ πτηνοῦ.

— Τὸ νοῦ σου, Ζέττα... ἔ, καὶ νὰ σ' ἐβλεπ' ἡ γυναῖκά του!

— Ἡ μαθιά εἶν' ἡ γυναῖκά του;

Ἄχι, ἡ κυανὰ ἐνδεδυμένη ἦτο ἡ γυναικαδέλφη του, κόρη ὠραία ἥτις μόλις θὰ ἐξῆλθε τοῦ ἐκπαιδευτηρίου καὶ ἦτις ἀπὸ τώρα ἵππευόν ὁμοίως πρὸς δραγόνον. Ἡ κυρία Ρουμestάν ἦτο μάλλον ὀσοβάρᾳ, μάλλον ὑπερήφανος τὸ ὕφος. Αἱ Παρισίναὶ αὐταὶ κυριαὶ τόσο περὶ φαντάζονται! Καὶ ἐν τῇ ἀχρείᾳ των διαλέκτῳ, αἱ γυναῖκες, ὄρθιαι, τὰς χεῖρας τεταμένας ἄνωθεν τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς ἀποκρουσῶν τῶν ἠλακῶν ἀκτίων, ἀνέλυσον ὑψηλῇ τῇ φωνῇ τὰ συστατικά των δύο Παρισίων, ἐξήταζον τοὺς μικροὺς των ταξειδιωτικοὺς πύλους, τὰς στενάς των ἐσθῆτας τὴν ἔλλειψιν κοσμημάτων, ἐν πλήρει ὅλα ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἐγχωρίους των περιβολὰς: ἀλύσεις χρυσᾶς, φορέματα πράσινα, κόκκινα, μὲ ὑπερμεγέθεις στοργγύλας προεξοχὰς. Οἱ ἄνδρες ἀπληθύνον τὰς ὑπερ τῶν κοινῶν πραγμάτων ἐκδουλεύσεις τοῦ Νουμά, τὴν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἐπιστολήν του, τὸν ὑπερ τῆς λευκῆς σημαίας λόγον του. Ἄ! δώδεκα ὡς αὐτὸν νὰ ὑπῆρχον ἐν τῇ Βουλῇ, ὁ Ἐρρίκος Ε'. ἀπὸ πολλοῦ θὰ ἦτο ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Μεμεθυμένος ἐκ τῶν θορύβων, ἐρεθιζόμενος ὑπὸ τοῦ πλάνητος ἐνθουσιασμοῦ, ὁ καλὸς Νουμάς δὲν εὕρισκε τὴν ἴσυχίαν του εἰς τι μέρος. Ἀνετρέπει ο ἐπὶ τοῦ εὐρέος του ἀνακλίντρον, καμνῶν τοὺς ὀφθαλμούς, περιχαρῆς τὴν ὄψιν, ἐρόιπτετο ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο πλευρόν.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΑΙ

Ακολουθῶν τὴν ὁδὸν τὴν σκιαζομένην ὑπὸ πασχαλιῶν, τὴν ἔνθεν κάκειθεν ἀφραττομένην ὑπὸ θάμνων κυνοροῦδων, ὁ νεανίσκος εἶθεσε τέλος εἰς μέρος ἔνθα τρεῖς κατέληγον ὁδοί.

Καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης ὁδοῦ ἀνά μία ἴστατο κόρη.

Ξανθὴ ἦτο ἡ πρώτη, μελάγχρους ἡ δευτέρα καὶ πυρρόχρους ἡ τρίτη.

Κυανοὶ ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ξανθῆς, πράσινοι τῆς μελαγχροίνης, μέλανας δ' εἶχε τοὺτους ἡ πυρρόχρους.

Δέσμην ἐξ ἰων ἀνά χεῖρας ἐκράτει ἡ πρώτη. Ἄνθοδέσμην μικρώνων ἔφερον ἡ δευτέρα ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ τρίτη διὰ λευκῶν, ἐρυθρὸν ῥόδον ἐκράτει, ὀδόντων.

Ροδινὸν εἶχε τὸ σῶμα ἡ πρώτη, εὐλυγισίας πλῆρες καὶ χάριτος ὅλως παρθενικῆς, ἄγνόν δὲ τὸ βλέμμα καὶ τὸ μέτωπον ἀπλάστως λευκόν. Ἀνεπαίσθητος ἡ θελκτικὴ χροιά τῆς αἰδοῦς ἐπεκάθητο τοῦ καλοῦ τῆς προσώπου. Ὑψηλὴ ἦτο ἡ δευτέρα, χάριτος δὲ γαλινίου μεστὸν τὸ ἀσταθές τῆς ἀνάστημα· τὸ βλέμμα λαμπρὸν, δεσποτικὸν δὲ τὸ μέτωπον καὶ ἡδέως ἀποστήλβουσαν ἐκ τῶν φαιδρῶν τῆς ἡδυπαθείας λάμψεων τὴν χροῖαν τοῦ προσώπου.

Μικρὸν ἦτο τὸ σῶμα τῆς τρίτης, πλήρης χάριτος προκλητικῆς ἡ κομψὴ τῆς ὀψύς, τὸ βλέμμα λαμπρὸν, τὸ μέτωπον ταράσσον καὶ παραδόξως ἐξαπτομένην ὑπὸ τῶν λεπτοτάτων ἀνταυγίων τῆς φιλαρεσκείας τὴν χροῖαν τοῦ προσώπου.

✳

Καὶ εἶπεν ἡ πρώτη κόρη πρὸς τὸν νεανίσκον:

— Εἶμαι ἡ μνηστὴ σου.

Εἶμαι ἐκείνη ἡ ὁποία σὲ ἀγαμένει, ἀφ' ὅτου ἡ αἰδήμων αὐτῆς καρδιά πρὸς ἀγνώστους ὑψώθη πόθους. Εἶμαι ἐκείνη ἡ ὁποία σκιρτῇ ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει σου καὶ ἡ ὁποία θά παραδοθῇ ἐρυθριῶσα εἰς σέ, τὸν ὑπερήφανον νικητὴν. Εἶμαι ἡ μέλλουσα νὰ σὲ περιβάλλῃ ἀπαύστως διὰ τῆς ἀγάπης τῆς, σὲ πρὸς τὸν ὁποῖον ἐδῶκεν ὄλοκλον τὴν καρδίαν τῆς. Ἡ πιστὴ σύντροφος εἶμαι, ἡ ὁποία θά ἀναθρέψῃ ἐν τῷ οἴκῳ τὰ τέκνα σου, τὸ ἐχέγγυον τοῦτο τῆς ἀδιαρρήκτου ἐνώσεώς μας.

Ἡ μνηστὴ σου εἶμαι, νεανία.

Θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

✳

Καὶ εἶπεν ἡ δευτέρα κόρη πρὸς τὸν νεανίσκον:

— Εἶμαι ἡ ἐρωμένη σου.

Ἡ περιέργως ἀναμένουσά σε εἶμαι, ἀφ' ὅτου ἡ ἀτολμὸς μου καρδιά πρὸς ἐπιθυμίας ἀγνώστους ὑψώθη. Εἶμαι ἡ ταρασσομένη ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει σου καὶ ἡ μέλλουσα εὐφροσύνης νὰ παραδοθῇ πρὸς σέ, τὸν χαριέτα νικητὴν. Εἶμαι ἐκείνη ἡ ὁποία θά σὲ περικαλύψῃ πρὸς στιγμήν διὰ τῆς ἀγάπης τῆς, σὲ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐδῶκε μικρὸν τι τῆς καρδίας τῆς μέρος. Ἡ εὐαισχύνῃς σύντροφος εἶμαι, ἡ μέλλουσα νὰ συμμεθέξῃ τῶν τέρψεών σου, ἐφ' ὅσον ἡ ἔφημερος ἐνώσις μας διαρκέσῃ.

Ἡ ἐρωμένη σου εἶμαι, νεανία.

Ἐπὶ τίνα θὰ σ' ἀγαπήσω χρόνον.

✳

Καὶ εἶπεν ἡ τρίτη κόρη πρὸς τὸν νεανίσκον.

— Οὐδ' ἡ μνηστὴ σου οὐδ' ἡ ἐρωμένη σου εἶμαι.

Εἶμαι ἐκείνη ἡ τριτοδύση σὲ ἀνέμεινε, διότι ἡ καρδιά τῆς πρὸς ἀγνώστους ἐπιθυμίας οὐδέποτε ὑψώθη. Ἡ διασκεδάουσα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει σου εἶμαι καὶ ἡ μέλλουσα νὰ προσποιηθῇ ὅτι παραδίδεται πρὸς σέ, τὸν ταπεινὸν δοῦλον. Εἶμαι ἐκείνη ἡ τις θὰ σὲ τυραννῇ ἀπαύστως διὰ τῆς σκληρότητός τῆς, σέ, ὅστις οὐδέποτε οὐδεμίαν χορδὴν τῆς ψυχῆς τῆς θέλεις μαλάξῃ. Ἡ πονηρὰ σύντροφος εἶμαι ἡ μέλλουσα νὰ σὲ ἀπατῇ ἐφ' ὅσον ἡ οἰκτρά ἐνώσις μας διαρκέσῃ.

Εἶμαι ὃν ἀκατονόμαστον.

Συδέποτε θὰ σὲ ἀγαπήσω.

✳

Καὶ ἀλληλοδιαδόχως παρετήρησεν ὁ νεανίσκος τὰς τρεῖς κόρας.

Καὶ ἐπὶ πέτρας καθεσθεῖσα ἡ πρώτη ἤρξατο κλαίουσα ἐπὶ μακρὸν.

Καὶ ἐλαφρῶς τοῦς ὤμους ὑψώσασα ἡ δευτέρα βραδέως ἀπῆλθε.

Καὶ θυρωβδῶς ἡ τρίτη καγγάσασα εἰς ταχεῖαν ἐτρέπη ψυχὴν.

Καὶ κατόπιν αὐτῆς ἔδραμεν ὁ νεανίσκος.

Λέον Γανδιλλοτ

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΗΩΣΕΙΣ

Ὅφειλομεν εἰς ὅλους τοὺς ἔχοντας τάλατον σεβασμὸν καὶ ὑποστήριξιν. Δὲν ὑπάρχουν ἀρκετοὶ τοιοῦτοι ἐπὶ τῆς γῆς· δὲν θὰ ὑπάρξουν ποτὲ ἀρκετοί.

Παῦλος Δεζαρδὲν

Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ εἶνε ἐμψυχον καλλιτέχνημα.

Κάρμεν Σόλδα (Ἐλισσάβετ τῆς Ρουμανίας)

Ἐν τῇ κλίμακί τῶν ὄντων, ἡ γυνὴ ἀρχίζει ν' ἀνέρχεται καὶ ὁ ἀνὴρ νὰ κατέρχεται.

Φίλιππος δὲ Γκρανλιέ

Ἐεχνᾷ κανεῖς ἐπιτέλους τὸν μπάττον ὅπου ἔφαγεν· ἐκείνον ὅπου ἔδωκε, ποτὲ.

Κάρολος Ναρρὲ

Ἐὰν θέλῃς νὰ μάθῃς τί πρᾶγμα εἶνε ἡ ζωὴ, ἀκουσε τοῦτο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ βάσις ὅλων τῶν σκέψεών σου καὶ ὅλων τῶν διαθημάτων σου: δὲν ἔχεις δικαίωμα εἰς τίποτε καὶ κανεῖς δὲν σοῦ ὀφείλει τίποτε, οὔτε ἡ κοινωνία οὔτε ἡ φύσις. Ἐὰν ταῖς ζήτησις τὴν εὐτυχίαν εἶσαι βλάξ. Ἐὰν νομιζῆς ὅτι σὲ μεταχειρίζονται ἀδίκως, διότι δὲν σοῦ τὴν δίδουν, εἶσαι βλακίστατος. Κρούνεῖς; Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος διὰ νὰ ἐλθῃ τὸ ἐπανωφῆρι νὰ πέσῃ μοναχό του εἰς τὴν ράχιν σου. Θέλεις νὰ σὲ τιμοῦν; Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος καὶ διὰ νὰ σὲ τιμοῦν. Εἶσαι ἐρωτευμένος; Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος καὶ

διὰ νὰ σὲ ἀγαποῦν. Ὑπάρχουν φυσικοὶ νόμοι ἀδιάσειστοι, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πλοῦτου, τὴν ἀπόκτησιν τῆς δόξης ἢ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἐρωτος.

Ταῖν

Δὲν ὑπάρχουν μικραὶ ἀνευλακρύνεται. Ὁποῖος ἐψεύσθῃ ἐθάπαξ, ἢμπορεῖ νὰ ψεύδεται πάντοτε.

Παῦλος Μπουρξὲ

Ἄντὶ νὰ ἐξετάζετε πόσα καὶ ποῖα πρόδόντα ἔχετε, καλλίτερα θὰ ἦτον νὰ ἐξετάζετε ἀπὸ πόσα μέρη ἢμπορεῖ νὰ πληγωθῆτε. . .

Ριβαρόλ

Ἡ ἀνατροφή δὲν εἶνε ἢ τὸ κλάδευμα τῶν φυσικῶν προσόντων χάριν τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων. Κύριον σκοπὸν ἡ ἀνατροφή ἔχει ν' ἀκρωτιριάξῃ καὶ νὰ περιορίσῃ τὰ φυσικὰ προσόντα τοῦ παιδίου. Ἄν δὲν τὸ κατορθώσῃ, τότε, ἀνδρουμένου τοῦ παιδίου, παράγεται ὁ ποιητής, ὁ αὐτοσχεδιαστής, ὁ παλλικαρῆς, ὁ ζωγράφος, ὁ σατυριστής, ὅλοι ἐν γένει οἱ ιδιόρρυθμοι, οἱ ὁποῖοι διασκεδάζουσι τοὺς ἄλλους καὶ πεθαίνουσι τῆς πεινᾶς, μὴ δυνάμενοι νὰ χωθοῦν εἰς καμίαν τῦρπαν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος.

Ἄββᾶς Γκαλιάνι

Ἡ ὀφρονιμώτερος πρέπει νὰ ὑποχωρῇ. Μὲ τὸ ἀξίωμα αὐτὸ καθιερώθη ἀνέκαθεν ἡ ὑπεροχὴ τῆς μωρίας.

Μαρία δ' Εβνερ-Εσχηνβαχ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Α'

Ἡ ἀτμόπλοισιν «Πννεϊός» τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοίας ἀνεχώρει ἐκ Πειραιῶς τὸ ἔσπερος περὶ τὴν ἑβδόμην διὰ τὸν Εὐβοϊκὸν κόλπον. Μὲ μικρὸν περιηγητικὸν δάκκον ἀνά χεῖρας ὡς μόνην ἀποσκευὴν καὶ μὲ καλὸν ζεῦγος ἀγγλικῶν τηλεσκοπιῶν, ἀνευ κατευοδόσεων καὶ ἀποχαιρετισμῶν, ἀνῆλθον μόνος τὸ κατὰ στρωμα αὐτοῦ. Οὕτω συνείθισα νὰ ταξειδεύω πάντοτε. Μὲ θέλγουσι πλειότερον αἱ αἰθνήδιος συγκινήσεις καὶ αἱ ἀπροσδόκητοι ἀπολαύσεις ταξειδίου ἀνεπιπίστου, ἀπροπαρασκεύου, ἀγνώστου κατὰ τὴν ἐκβάσιν καὶ τὸ τέρμα αὐτοῦ. Εἶνε γλυκεῖα μέχρις ἀπιστεύτου σημείου ἡ αἰθνήδιος μετάπτωσις ἀπὸ τῆς ἀπώλυτου ἡρεμίας τοῦ καθιστικοῦ βίου εἰς τὰς συγκινήσεις τοιαύτης φύξεως, πλουσίας εἰς αἰσθήματα καὶ πόθους.

Δι' ἐνὸς βλέμματος ἀνεμέτρησα τοὺς συμπλωτῆράς μου. Τὸ κατὰστρωμα τοῦ «Πννεϊοῦ» δὲν ἐπαρουσίαζε μεγάλων κίνησιν. Δύο—τρεῖς ἐπιβάται ἐκάθηντο μελαγχολικῶς ἐπάνω εἰς τὴν ὑψηλὴν γέφυραν τοῦ πλοιαρχου καὶ ὀλίγοι κατεῖχον τὴν πρῦμναν τοῦ ἀτμοπλοίου, συνδιαλεγόμενοι ἀκόμην μετὰ τῶν γνωρίμων καὶ φίλων, οἱτινες ἠθέλησαν νὰ παρατεῖ-

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΙΖΕ

(Ὁ μουσουργὸς τῆς Κάρμεν, ἐπὶ τῇ ἀνεγέρσει τοῦ ἀνδριάντος του ἐν Γαλλίᾳ).

ΜΕΓΑΛΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ : ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ ΕΝ Τῷ ΠΟΛῶ

ΦΕΛΛΑΧΑ

ΚΑΘ' ΕΝΑΣ ΔΙΑ ΛΟΙΤΑΡΙΑΣΜΟΝ ΤΟΥ

— Καὶ ποίαν ὄραν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Λαύριον, ἡξεύρετε ;

— Τὸ μεδονύκτιον, τῆ ἀπὸ πύλωνα, ἐννοήσας ὅτι ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐρώτησίν μου.

— Ἄ ! τότε δὲν θὰ τὸ ἴδωμεν, ἐπανέλαβε, καὶ ἡ ὀμίλια ἐστράφη ἐπ' ἄλλα.

Ζωηρά, χαρίεσσα, ὀμιλητικὴ, μὲ φωνὴν σαγηνευτικὴν, γλυκείαν, μέχρις ἀπιστεύτου σημείου, μὲ μικρὸν τινα τόνον φιλαρεσκείας, ἤρξατο μεταπηδῶσα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ζητήματος εἰς τὸ ἕτερον περὶ οὐδ' οὐδ' ἄλλωδε ἀποφύγῃ τὴν ἐρώτησίν μου. Ἐξικολοῦθουν νὰ τὴν ἀκούω ἀπαύστως χωρὶς νὰ δίδω τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους της. Ἦδον ἕως φηρικιάσεως διέτρεχον ὅλον μου τὸ σῶμα εἰς τὴν ἀντήχησιν τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἥτις ὡς μελωδία ἀπολεσθείσης συνθέσεως κατεκύλει τὰ ὄτα μου. Οὐδέποτε τοιοῦτη ὁμοίότης μοῦ παρουσιάσθη ἐν τῷ βίῳ. Ἦτο ἡ ἴδια, ἡ ἴδια καὶ ἐν τῇ ἐκφράσει καὶ ἐν τῇ τροπῇ καὶ ἐν τῷ τόνῳ, ἦτο ἡ ἴδια, ἡ φωνὴ ὑπάρξεως, μετ' ἧς συνεδέθη ἐπὶ τοσοῦτον εἰς παλαιότερους χρόνους, ἥτις μὲ ἐλίκνισεν ἄλλοτε εἰς τὰς ἀγκάλας της μὲ τὸν αὐτὸν τόνον, καὶ ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς ὁποίας, ἐπὶ ὥρας ρεμβάζων, ἐπανεύρισκον τὴν κλεῖδα τοῦ ἀπολεσθέντος παραδείσου.

Ἐν τούτοις, ὁ πλοίαρχος μετὰ τινα λεπτά ἐπεράτωσε τὴν διήγησίν του καὶ ὁ πολυδαρκὸς κέρβερος ἐστράφη πρὸς ἡμᾶς καὶ ἐκείνη ἠναγκάσθη νὰ σιγήσῃ.

— Ἐ ! καὶ τώρα πειὰ πηγαίνω ἐπάνω, προσείπεν ὁ πλοίαρχος. Ὅποιος θέλει ἀπὸ σᾶς, κύριοι, ἄς ἔλθῃ νὰ μοῦ κάμῃ συντροφιδίαν εἰς τὴν γέφυραν.

— Ἐγὼ θὰ τὸ πάρω δίπλα, ἀπῆντησεν ὁ πολυδαρκὸς συμπλωτής. Καὶ ἡ Ἄγγελική θὰ πάῃ εἰς τὴν καμπίνα της.

— Ἄ ! ὄχι, θεῖέ μου, εἶπεν ἐκείνη, μὲ ὕψος παρακλητικὸν καὶ θαυπευτικὸν συνάμα. Δὲν νυστάζω. Ἄν θέλετε νὰ μ' ἀφίσετε νὰ πάγω μαζὺ μὲ τὸν πλοίαρχον δι' ὀλίγα λεπτά ;

— Ναι, ἀφῆστέ τιν νὰ ἔλθῃ, προσέθησεν ὁ πλοίαρχος, εἶνε ὦρα βραδεῖα.

— Καλὰ πῆγαινε δι' ὀλίγην ὦραν καὶ πρόσεξε μὴν κρουώσης, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τώρα μόλις ἐμάνθαναν τὴν θέσιν ἀπέναντι τῆς νέας. Ἦτο θεὸς της λοιπόν.

Ὁ πλοίαρχος καὶ ἐκείνη ἀνῆλθον τὴν

ἐλικοειδῆ κλίμακα, τὴν φέρουσαν πρὸς τὸ κατὰ στρογγύλην, ὁ δὲ θεὸς ἐν τῷ ἅμα ἀνέβη εἰς μίαν τῶν πρὸς τὸ τέγμα τῆς αἰθούσης κυκλοτερώς τοποθετημένων περὶ τὴν πρύμναν κλινῶν καὶ ἐκεῖ ἐξηπλώθη, προέχων ὡς θυτίλον ρητινίου ἐπὶ τῶν ξυλινῶν ὑψηλῶν θηκῶν τῆς οἶναποθήκης. Δὲν παρῆλθον πέντε λεπτά καὶ τὸν ἦκουσα βέγγοντα βαρέως, δίκην κατεστραμμένου χαλκίνου ὄργάνου. Τῷ νύχθηθον ἐνδομύχως ὑπνον βαρῦτατον μέχρι πρώτας καὶ ἀφῆκα τὴν αἰθουσαν.

Ἐν τῇ γέφυρᾳ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπανεῦρον καὶ πάλιν τὴν συμπλωτῆρά μου. Ρίψασα ἐπιχαρίτως πλεκτὸν σάλιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκάθητο ἐν μιᾷ ἄκρᾳ αὐτῆς σιωπῆ. Ἡ ἠρεμία τῆς νυκτός καὶ ὁ μονότονος κρότος τῆς μηχανῆς τοῦ ἀτμοπλοίου τὴν εἶχον ῥίψει εἰς ῥέμβη. Προσπγγίζομεν ἤδη τὸ Σούνιον. Πολὺ πλησίον ἐφαίνοντο οἱ σκιεροὶ αὐτοῦ βράχοι καὶ ἐπάνω ὑψηλὰ ἐλεύκαζον οἱ γιγάντιοι κίονες τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, περὶ τοὺς ὁποίους ἐφαντάζετο τις περιπλανώμενον τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος.

Ἔστιν πλησίον της.

— Τὴ ὦρα ἵα πού εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω, μοῦ εἶπε. Πόσον ἤθελα νὰ ἦτον ἡμέρα διὰ νὰ τὰ ζωγραφίσω.

— Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού διέρχεσθε ἀπ' ἐδῶ ; τὴν ἠρώτησα.

— Ἄ ! ὄχι, μοὶ ἀπῆντησεν. Ἐπέρασα καὶ ἄλλην φορὰν, ὅταν ἤρχομην ἐκ Βόλου, ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν νύκτα. Σεῖς βέβαια θὰ ἔχετε περάσει πολλαῖς φοραῖς.

— Ὡ παρὰ πολλαῖς.

— Λοιπόν θὰ ἔχετε κάμει πολλαὰ ταξεῖδια ;

— Πλεῖστα ὄσα, ἀπὸ μικρὸς ἀκόμη. Μοῦ ἀρέσει πάρα πολὺ ἡ θάλασσα καὶ ἀφιέρωσα πολυτίμους ὥρας τῆς ζωῆς μου, εἰς τὴν σπουδὴν καὶ τὴν περιγραφήν της.

— Μῆπως γράφετε ;

— Μάλιστα, τῆ ἀπῆντησα.

— Καὶ εἰς ἐμὲ ἀρέσει ἡ θάλασσα, ἀλλ' ὅταν εἶνε πάντοτε ἔτσι. Συχρότερα ὅμως εἶνε πολὺ κακία.

Καὶ ἐσιώπησεν ἐπ' ἀρκετόν. Ἐν τῷ σκοτεινῷ παρετήρουν τὴν κατατομήν τοῦ προσώπου της, γυνθίσαν ἑλληνικὴν, δυναμὴν νὰ χρῆσιμεύσῃ ὡς πρότυπον.

Ἐκείνη ἐφαίνετο σκεπτομένη. Εἶτα, ὠσεὶ συνεχίζουσα σκέψεις ἐνδομύχους, προσέθηκε.

— Μέχρι Βόλου νομίζω ὅτι ἔχομεν νὰ διέλθωμεν μίαν ἔτι νύκτα εἰς τὸ ἀτμόπλοιον. Δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Μάλιστα τοῦτο θὰ σᾶς δυσἀρεστῇ ἴσως ;

— Καθόλου· θὰ νύχομην ἀπέναντίας, ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν ἐν προφανεί συγκινήσει, θὰ νύχομην τὸ ταξειδί μου αὐτὸ νὰ μὴ εἶχε πέρας, ἀφ' οὔ μάλιστα εἶνε τόσον ὦραϊόν.

Ἡ τελευταία αὐτῆ παρενεθικὴ πρότασις, τὸ « ἀφ' οὔ μάλιστα » τοῦτο, ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο βεβαίως τὸ αἴτιον τὸ προκαλέσαν τὴν ἐκφρασθεῖσαν εὐχήν. Καὶ ἠρώτησα :

— Διατί λοιπόν ;

Δὲν ὠμίλησεν. Ἀναστεναγμὸς μόλις ἀκουσθεὶς ἐξῆλθε τῶν χειλέων της, ὡς ἀπάντησις, καὶ εἶτα ἐψιθύριδεν ὡς καθ' ἐαυτήν·

— Ὡ ! ἀν εἰξεύρατε ..

Καὶ αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ἀπηνγέλησαν μετὰ τοιοῦτου τόνου, ὥστε ἠσθάνθη ὡς νὰ μοὶ μετεδίδοτο κάτι τι λυπηρὸν, ἢ συντριβὴ της εἰς τὴν καρδίαν μου. Ποῖον λοιπόν ἦτο τὸ αἴτιον, ὅπερ ἐτάρασσε τὸ ἐλαφρὸν αὐτὸ πλάσμα, τὸ τόσον ἐίχαρι, εἰς τρόπον ὅστε νὰ σκιάζῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν φυσικὴν του φαιδρότητα νέφος μελαγχολίας, τὴν ὁποίαν ἀφῆνε νὰ ἐκχύνεται ἐν τῇ ῥύμη τῆς ζωηρότητος της εἰς δύο μόνον λέξεις. Διατί δις μέχρι τοῦδε μὲ ἀφῆκε νὰ ἐννοήσω ὅτι πιέζει κάτι τι τὰ λεπτεπίλεπτα καὶ πλήρη ζωῆς ταῦτα στήθη, καὶ δις μέχρι τοῦδε ἡ προκληθεῖσα περιέργειά μου προσέκρουσεν εἰς τὴν σιωπὴν της ;

Καὶ ὑπὸ τὰς σκέψεις ταύτας τὴν παρετήρουν ἐπὶ μακρὸν. Ἐκείνη ἐρρίφη ἐκ νέου εἰς ῥέμβη, βυθίζουσα ἀπαύστως τὸ βλέμμα εἰς τὸ κενόν. Καὶ ὅτε πλέον παρεπλεύσαμεν τὸ Σούνιον, καὶ ἡ ὑγρασία τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ψῦχος τῆς νυκτός καθίσταντο ἐπαισθητότερα, ἐζήτησε νὰ κατέλθῃ.

— Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ἕως κάτω ; τῆ εἶπον.

— Ἄ ! εὐχαριστῶ, μοὶ ἀπῆντησε.

Καὶ προηγουμένον ἐμοῦ ἐφθάσαμεν κάτω, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς πρώτης θέσεως.

Οἱ δύο δειγματοφόροι συνωμίλουν εἰσέτι χαμπλῆ τῇ φωνῇ ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ὁ γέρον ἱατρός εἶχεν ἀποσυρθῆ, καὶ ὁ θεὸς τῆς νέας ἐξικολοῦθε τὴν αὐτὴν συμφωνίαν, βέγγων ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς κλίνης του. Καὶ ἐκείνη ἀποχωροῦσα μοὶ εἶπε :

— Θὰ ὑποφέρετε ἴσως ἀπόψε. Ὁ θεὸς μου ἔχει τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ ρογαλιζῇ. Θὰ κοιμηθῆτε ἐκεῖ ;

— Ἄλλ' ὄχι, τῆ ἀπῆντησα, ἔχω ἰδιαιτέραν καμπίναν.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)

Ἄντωνιος Θ. Σπηλιωτόπουλος

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

Τῆς νύχτας τὰ πλατῦα φτερά ὄλη τὴν πλάσ' ἰσκιώνουν·
Σύγνεφα μαῦρα 'ς τ' οὐρανοῦ τὸ θόλωμα κυλιοῦνται,
Καὶ 'ς τὸ σκοτάδι τῆς νυχτὸς ἄλλο σκοτάδι ἀπλώνουν,
Καὶ τ' ἄστρο' ἀπὸ τὰ σύγνεφα βαθεῖα 'ς τὸ χάος κλειοῦνται.

Ἐστὴ φθινοπωρινὴ τὴ Γῆ ὄλοι οἱ θνητοὶ κοιμοῦνται·
Μά μὲς 'ς τὰ δάση οἱ ἄνεμοι ὀρμητικὰ φουσκάνουν,
Γυμὰ τὰ δένδρα, σὰν ξερά, 'ς τὸ φύσημά τους σειοῦνται
Καὶ τὰ κλαδιά τους γέρονουν, καὶ σμίγουν, καὶ μαλλώνουν.

Ὁ καταρράχτης παρεκεῖ τοῦ ποταμοῦ βοίζει,
Σύδενδρον ὄλη ἡ ρεμματιὰ μὲ τοὺς ἠχοὺς παλεύει,
Καὶ ἀς πῶς ὄλα μιὰ κρυφὴ ἀκοῦν' ἀνυσυχία,

Ὡς πού σὲ ἄλγο ἢ βροχὴ τὰ πάντ' ἀποκοιμίζει.
Κρυφὴ στιγμὴ... Φιλιώνεται ἡ Γῆ μὲ τὰ στοιχεῖα,
Κι' ὁ Χρόνος μὲς 'ς τὰ σπλάγγνα της νέα ζωὴ φυτεύει !

Λάμπρος Ἀστέρης

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΙΣΤΡΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Από Καλαφατίου καὶ ἄνω, ὁ ἀναπλέων τὸν Ἴστρον ἔχει νὰ παρατηρήσῃ πράγματα τινὰ ἀξιοθέατα ὑπὸ τὴν φυσικὴν ἐποψίαν καὶ τὴν ἱστορικὴν. Καὶ πρῶτον τὰ ἐρείπια τῆς γεφύρας τοῦ Τραϊανοῦ, ὀλίγον πρὶν φθάσῃ τὸ ἀτμόπλοιον εἰς Τουρνοδεβερίνον. Τὰ ἐρείπια ταῦτα κεῖνται ἐφ' ἑκατέρας τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντα ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ σχῆμα· νομίζει τις ὅτι βλέπει δύο κολοσσιαίας καθέδρας λιθοκτιστούς, τὴν μίαν ἀπέναντι τῆς ἄλλης, παρὰ τὸ ρεῖθρον. Τινὲς ἀμφιδάλουσι ἀντὶ τὰ δύο ταῦτα ἐρειπωμένα κτίρια ἴσταν οἱ κίονες ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίζοντο αἱ δοκοὶ τῆς ξυλίνης γεφύρας. Κατὰ Δίωνα τὸν Κάσιον, ἡ γέφυρα αὕτη, κτισθεῖσα κατὰ διαταγὴν τοῦ Τραϊανοῦ ἐπὶ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἐκστρατείας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Δακῶν Λεκεθάλου, συνέκειτο ἐξ τόξων 20, ἐχόντων ὕψος μὲν 150 ποδῶν, διάστασιν δὲ ἀπὸ κίονος εἰς κίονα ποδῶν 60. Ὡσαύτως 60 ποδῶν ἦτο καὶ τὸ πλάτος τῆς γεφύρας ταύτης, τὸ δὲ ὅλον μῆκος αὐτῆς 900 ποδῶν. Δι' αὐτῆς ὁ Τραϊανὸς μετεβίβασεν εἰς Δακίαν τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκρήμνισεν αὐτὴν ἀκολούθως ὁ Ἀδριανός, φθορηθεὶς μήποτε οἱ Βάρβαροι ἐπιδράμωσι δι' αὐτῆς εἰς τὰς ρωμαϊκὰς κατακτήσεις. ἢ, ὡς λέγει ἡ ἱστορία, κινούμενος ὑπὸ ζηλοτυπίας πρὸς τὸν εὐκλεῆ αὐτοῦ προκατόχον.

Ἀρχαιολόγοι τινὲς εἰκάζουσιν, ὅτι τὰ ἐρείπια ταῦτα δὲν εἶναι τὰ τῆς γεφύρας, ἦν νομίζουσι κειμένην ὀλίγον τι κατωτέρω, ἐκεῖ ὅπου ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἴστρον ὁ Ὀλτος· διότι καὶ αὐτόθι σῴζονται ἐτι ἐρείπια τειχῶν ρωμαϊκῶν· ἔτεροι δὲ υποθέτουσιν αὐτὴν ἀνωτέρω, πρὸς τὸ Τουρνοδεβερίνον, ὅπου, ἀνασκαφῶν γενομένων πρὸ τινῶν ἐτῶν, εὐρέθησαν ὅπλα πολλὰ, θώρακες καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, ἀναγόμενα εἰς τὴν κατὰ Δακῶν ἐκστρατείαν. Εἰς τὴν αὐτὴν ταύτην θέσιν, ὅτε ἐλαττωθὴντα τὰ ὕδατα τοῦ Ἴστρου, ἀναδύουσι τὰ λείψανα μεγάλων κίωνων, κατὰ γραμμὴν ἰσταμένων ἐντὸς τῆς τοῦ ποταμοῦ κοίτης, ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ὄχθη αὐτοῦ.

Εἰς Τουρνοδεβερίνον, δεξιόθεν τοῦ ἀναπλέοντος τὸν ποταμὸν, διακρίνεται ἕτερον ρωμαϊκὸν ἐρείπιον, πύργος τις ἐγεθθεὶς ἐν ἔτει 240 ὑπὸ Σεδήρου διοικητοῦ τῆς Μοισίας ἐπὶ αὐτοκράτορος Φιλίππου, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Τουρνοδεβερίνον, σημαῖνον Σεβήρου Πύργου.

Ἰδοὺ ἐγγίζομεν εἰς τὰς περιφήμους Σιδηρᾶς Πύλας (τουρκιστὶ Δεμὶρ Καπί). Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ ἐνέπνεε τρομόν εἰς τοὺς ἀρχαίους ναύτας, διὰ τοὺς ἐντὸς αὐτοῦ πολλοὺς σκοπέλους, ὡς ἡ Ἐκύλλα καὶ ἡ Χάρυδδς. Διὰ τῶν προσκομμάτων τούτων ῥέον ὁ Ἴστρος σχηματίζει πολλοὺς κατὰ σειράν καταρράκτας μικρούς, τοὺς ὁποίους ὅμως τὸ ἀτμόπλοιον, εἰ καὶ μετὰ κόπου, ἀναπλέει ἀψέστων τῆς μηχανῆς του τὴν δύναμιν. Ἐκεῖ ὁ ῥόχθος τῶν ὑδάτων εἶναι μέγας καὶ ἡ δίνη αὐτῶν φοβερά, ἀλλ' οἱ ἐπιβάται σή-

μερον, πεποιστοὶ εἰς τὴν ἐμπειρίαν τοῦ κυβερνῶντος τὸ σκάφος, διασκεδάζουσι μάλιστα ἀντὶ τὰ φοβῶνται πρὸ τοῦ θεάματος τούτου.

Μέχρις ἐκτάσεως τριῶν χιλιομέτρων, αἱ Σιδηρᾶς Πύλας ἔχουσι τὴν ὄψιν πλατυτάτης διαρρογῆς, συμβάσης ἀιθινιδίως εἰς παμμεγέθεις βράχους, τῶν ὁποίων τὰ τμήματα ἐκυλίσθησαν ἀμφοτέρωθεν ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ. Ἡ διάστασις μεταξὺ τῶν δύο πλευρῶν εἶναι ἕως 200 μέτρων, τὸ δὲ ὕψος αὐτῶν διπλάσιον. Ἐπὶ λευψυδρίας, αἱ σπιλάδες φαίνονται· διὰ τοῦτο δὲ τὰ ἀτμόπλοια ἐκεῖνα κατεσκευάσθησαν ὅσον οἷον τε ἀβαθῆ.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν σκοπέλων καὶ τῆς δι' αὐτῶν βιαίας καταφορᾶς τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ ῥόχθου ἐκεῖνου, ἡ στενοπορία τῶν Σιδηρῶν Πυλῶν ἀπέχει τοῦ νὰ ἴηται μεγαλοπρεπῆς καὶ ὡραία ὡς ἡ τοῦ Καζανίου λεγομένη, ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς παλαιᾶς Ὀρσόδας, ὅπου ἡ πρώτη αὐστριακὴ φυλακή.

Ἐνταῦθα χαράττεται τὸ μεθόριον μεταξὺ Οὐγγαρίας καὶ Δακίας ὑπὸ μικροῦ τινος ρυάκος, ὀνομαζομένου Τσέρνα. Παλαιὰ δέ, ἡ Ἄνω Ὀρσόδα, λέγεται ἡ πόλις αὕτη, μόλις 1500 ἢ 200 κατοικοὺς ἔχουσα, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς Νέας Ὀρσόδας (τουρκιστὶ Ἀτᾶ Καλέ), φρουρίου καὶ πολιχνίου κειμένου πρὸς τὴν ἀπέναντι σερβικὴν ὄχθη, ὀλίγον κατωτέρω τῆς Παλαιᾶς. Ὅχι δὲ μακρὰν τῆς Παλαιᾶς Ὀρσόδας κείνται θερμὰ λουτρά, τὰ πάλαι ποτὲ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων λουτρά τοῦ Ἡρακλέους καλούμενα, νῦν δὲ Méhadia.

Εἰς τὴν Παλαιὰν Ὀρσόδαν ἐξετάζοντα τὰ διαβατήρια καὶ τὰ ἐπιπλά τῶν ὁδοιπόρων ἐν τῷ αὐστριακῷ τειλωνεῖω.

Ἐξακολουθῶν δὲ τις ν' ἀναπλήρῃ τὸν Ἴστρον μετὰ τὴν Ὀρσόδαν, ἀπαντᾷ τὸν πολυθρύλλητον ἀδακα τοῦ Τραϊανοῦ· πολυθρύλλητον λέγομεν, διότι πάντες οἱ περιηγητὰι τὸν ἀναφέρουσιν. Ἐπὶ τῶν ὀρθῶν καὶ ὡς λελαξευμένων βράχων οὔτινες συσφίγγουσιν αὐτόθι τὸ ρεῖθρον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν, διακρίνεται που εἰς τὴν σερβικὴν ὄχθη ἀδαξ τις περιέχων ἐν τῷ λίθῳ κεχαραγμένα τὰ ἕξῃς, λατινικοῖς γράμμασι·

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙΣΑΡ

Ο ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΝΕΡΒΑ ΥΙΟΣ ΝΕΥΒΑΣ ΤΡΑΙΑΝΟΣ Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΠΟΝΤΙΦΙΣ ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ

Ἐπερὰν δὲ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης διακρίνονται μόλις δύο δελφίνες συνεχόμενοι ἀπὸ τῶν οὐρῶν, καὶ οὕτω περικυκλοῦντες ἓνα ρωμαϊκὸν αἶτόν.

Αὐτόθι διέρχεται ὁ ὁδοιπόρος τὴν μεγάλην σειράν τῶν ὀρέων, ἅτινα ἀρχόμενα, ἀπὸ τῆς Πολωνίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Καρπάθια, λήγουσιν εἰς τὸν Αἴμον, διαγράφοντα ἐν τούτῳ ὅλῳ τῷ διαστήματι τὸ λατινικὸν στοιχεῖον S, τεμνόμενον ἐν τῷ μέσῳ ὑπὸ τοῦ Ἴστρου.

Ἰδοὺ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν κλεισῶρειαν τοῦ Καζανίου. Ἰδοὺ δεξιόθεν ἡμῶν ἡ πεφημισμένη ὁδός, ἡ μεταξὺ Ὀρσόδας καὶ Δρεγκόδας, ἦν ἠνοιξεν ἀπὸ τοῦ 1857 ὁ οὐγγρὸς κόμης Ζεχένης, καὶ δι' ἧς οἱ ὁδοιπόροι διέρχονται περὶ τὸ ἀπόκρη-

μων μέρος τοῦτο. Ἀριστερόθεν δὲ πάλιν βλέπει τις ἐτέραν ὁδόν, ἐσκαμμένην εἰς τὸν βράχον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Τραϊανοῦ· ἐργὸν τεράστιον, ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν οὔτε ἡ πυρόκοκκος ἦτο γνωστὴ, οὔτε ὁ ἀτμός, ἀλλ' ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία εἶχε γίνεθαι διὰ τῆς σφύρας. Τὴν ὁδὸν ταύτην, ἦν ὁ Τραϊανὸς κατεσκεύασε πρὸς ρυμουλκῆσιν τῶν πλοίων του, παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης δεξιόθεν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπισυνημμένη εἰκόνι. Ὁ βράχος, ἀποτόμως ἐπικείμενος, διακρίνεται πῶς εἶναι πρὸς τὴν βᾶσιν αὐτοῦ ἐσκαμμένος, σχηματίζων ὡς στέγασμα τῆς ὁδοῦ· τὸ παρεκεί ἀτμόπλοιον καταπλέει τὸν ποταμὸν. Ἐκ τοῦ ὕψους τῆς καπνοδόχης του καταμετρεῖ τις εὐκόλως ἐξ ἀναλογίας τὸ ὕψος τῶν βράχων τούτων, καὶ τὸ καταπληκτικὸν τῆς στενοπορίας ταύτης,

Φθάνει δὲ τις μετ' ὀλίγον εἰς τὰς Βαζίας, ὅπου οἱ πλεῖστοι τῶν ὁδοιπόρων ἀποβαίνουσι, ἀπερχόμενοι εἰς Πέστην διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ὡς ταχυπορώτερον τῶν ἀτμοπλοίων. Ἄλλ' ὁ μὴ ἔχων τι τὸ κατεπεῖγον, καὶ προτιμῶν τοῦ ἀτμοπλοίου τὰς ἀναπαύσεις, πολλὰ ἐτι ἀξιοθέατα ἀπαντᾷ ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ Ἴστρου, μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς τὴν βαυαρικὴν πόλιν Οὐλμυν, ὅπου παύει ὁ ποταμὸς νὰ ἴηται πλωίμος.

Κατὰ τινὰ δημῶδη παράδοσιν, ὁ Ἴστρος πηγάζει ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ αὐθεντικοῦ πύργου τοῦ χωρίου *Donaueschiffen*, ἐξ οὗ καὶ τὸ γερμανικὸν αὐτοῦ ὄνομα *Donau*. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πύργου τούτου, πρίγκιψ τῆς Φυρστεμβέργης, σεμνύνεται ἐπὶ τῇ μικρᾷ πηγῇ ἐξ ἧς γεννᾶται ὁ μέγας ποταμὸς, καί, τὸ ἀστεῖον, ἔχει ὁ πρίγκιψ οὗτος ἀξιώσεις, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ δεσπότης τοῦ Δονάβεως. Καὶ οἱ μὲν Γερμανοὶ στηρίζονται ἐπὶ ταύτης τῆς ἐθνικῆς τῶν παραδόσεως, καὶ πιστεύουσιν ἀδιστακτως εἰς ταύτην τοῦ Ἴστρου τὴν πηγὴν· ἀλλ' οἱ γεωγράφοι φρονοῦσιν εὐλόγως ὅτι ὁ Ἴστρος σχηματίζεται ἐκ τῆς ἐνώσεως δύο τινῶν μικρῶν ρυάκων, τοῦ Βριγάχου καὶ Βεγγου, συμβαλλομένων ὀλίγον τι κατωτέρω τοῦ χωρίου *Donaueschingen*.

I. I. Ἐκυλίσεως †

Ἰδιότροπὸς τις ἔλεγε ποτε, ὅτι ἐὼν ὁ Θεὸς ἀνεκοίνοῦ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην ὅτι τὴν πρώτην Ἰανουαρίου ἀπὸ τῆς δωδεκάτης μέχρι τῆς μιᾶς μ. μ. ὥρας θὰ προσεκάλει διὰ τῶν κωδῶνων του τὸν κόσμον καὶ θὰ εἰσῆγεν εἰςτὸν παράδεισον ὅλους τοὺς ἐγκαίρως ἐλευσομένους, καὶ ὅτε ὅμως ἀκριβῶς τὴν μίαν ὥραν μ. μ. θὰ ἔκλειε τὰς πύλας αὐτοῦ, μέγα μέρος ἐκ τῶν γυναικῶν θὰ ἤρχοντο πολὺ ἀργά, καὶ ἀκόμη τὸ ἐσπέρας δὲν θὰ ἴσαν ἐτοιμαί.

Οἱ Βάτται, κατοικοῦντες πλησίον τῆς Σουμάτρας καταδικάζουσι τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντα ἐραστὴν τῆς συζύγου νὰ καταβρωθῆ ζῶν ὑπὸ τοῦ συζύγου.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Νικόλαος Δηλιγιάννης

Ὁ ἀποθανὼν ἐσχάτως πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἦν εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων κ' ἐξοχωτέρων ἐν Ἑλλάδι δικαστικῶν λειτουργῶν. Γεννηθεὶς ἐν Ναυπλίῳ τῷ 1831, ἦτο τὸ τρίτον τῶν ζώντων σήμερον τέκνων τοῦ ἐπισήμου πελοποννησιακοῦ οἴκου τῶν Δηλιγιάννιδων, ὧν γνωστὴ εἶνε ἡ θέσις ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως. Οἱ ἄλλοι δύο ἀδελφοὶ ἦσαν ὁ πρωθυπουργὸν νῦν ἀπό τινος κ. Θεόδωρος καὶ ὁ διακεκριμένος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητὴς κ. Κωνσταντῖνος. Ὑπὸ τὴν προστασίαν δὲ τοῦ πρώτου ἐκ τούτων, ἀπορφανισθεὶς ἐνωρὶς πατρός, διήνησε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ καὶ ἀνδρωθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον, ὃν δὲν ἔμελλε νὰ καταλίπῃ μέχρι τοῦ θανάτου. Τὸ δικαστικὸν στάδιον τοῦ ἀνδρὸς ὑπῆρξε μακρότατον διότι ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν κατωτέρων τῆς ὑπηρεσίας βαθμίδων ἀνῆλθεν εἰς τὴν ὑπάτην αὐτῶν. Ἐπὶ τριάκοντα ἐξ ὅλα συνεχῆ ἐτη ὑπηρετήσεν ὡς πρωτοδικῆς, Ἐφέτης, Πρόεδρος Ἐφετῶν καὶ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, διεκρίθη δὲ πάντοτε ἐπὶ εὐθύτητι καὶ πιστῇ τοῦ καθήκοντός του ἐκπληρώσει. Ὑπηρετήσεν δὲ πάντοτε ἐκτὸς ἐλαχίστων διαλειμμάτων ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, ἐν ἣ ἔμελλε καὶ νὰ ἀποθάνῃ. Διότι, νοσήσας πρὸ καιροῦ, μ' ὄλας τὰς προσπαθείας τῆς ἐπιστήμης, ἐξέπνευσεν ἐν Παρισίοις τῇ 13 Ὀκτωβρίου ἐ. ἐ., κατὰ περίεργον σύμπτωσιν ἀκριβῶς τὴν παραμονὴν τῶν ἐκλογῶν, αἵτινες ἔμελλον ν' ἀναδείξωσι πρωθυπουργὸν τὸν ἀδελφόν του, καὶ καθ' ἦν ὥραν οὗτος προσεφώνει μεγάλῃν διαδῆλωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας του.

Γεώργιος Μπιζῆ

Ὁ Γεώργιος Μπιζῆ εἶνε ὁ γνωστότατος παρ' ἡμῖν μουσουργὸς τῆς «Κάρμεν», ἦν πολλάκις ἠκούσαμεν, κ' ἐφέτος ἔτι, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου μας, καὶ πλείστων ἄλλων ὠραίων μουσικῶν ἔργων. Ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῷ 1838, ἀπέθανε δὲ νεώτατος, μόλις 37 ἐτῶν. Ἰπῆρξεν εἰς τῶν συγχρόνων γάλλων μουσουργῶν, οἵτινες πλείοτερον διεφημίσθησαν, μετὰ τὸν θάνατόν του ὅμως ἰδίως, ἡ «Κάρμεν» δέ, οἱ «Ἀλιεῖς τῶν Μαργαριτῶν», ἡ «Ἀρλεσιανὴ» καὶ τ' ἄλλα ἔργα του θεωροῦνται σχεδὸν ὡς μεγαλοφυεῖς μουσουργοῦ ἔργα. Ἡ «Κάρμεν» προπάντων κρίνεται ὑπὸ τῶν εἰδημόνων ὡς ἀληθὲς ἀριστούργημα. Δυστυχῶς ὁ Μπιζῆ ἐπὶ πολὺ ζῶν παρωράθη καὶ δὲν ἐξετιμήθη δεόντως, ἐχρειάσθη δὲ ἡ μοναδικὴ ἐργατικότητα του καὶ προπάντων ὁ πρόωρος θάνατός του διὰ νὰ τὸν ἀναγάγουν εἰς τὴν θέσιν ἦν ἔπρεπε ζῶν νὰ καταλάβῃ, ὅπως συχνότατα συμβαίνει πανταχοῦ καὶ πάντοτε σχεδόν. Ἄλλ' ἡ ἀνταπόδοσις ἐπῆλθε λαμπρά, σήμερον δὲ μετὰ σεβασμοῦ ἀναφέρεται παρ' ὅλων τὸ ὄνομά του. Καὶ ὅτε πρό τινος, ὁ «Γαλάτης» τῶν Παρισίων προῦκάλεσεν ἕβανον ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος εἰς

αὐτόν, ἐντὸς πέντε ἡμερῶν συνήχθη ἀμέσως τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν καὶ τὸ μνημεῖον ἐγείρεται προσεχῶς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, νομίζοντες ἄλλως τε ὅτι ἀνταποκρινόμεθα καὶ εἰς ἐπιθυμίαν τῶν παρ' ἡμῖν φιλομουσῶν καὶ ἰδία τῶν θαυμαστῶν τῆς «Κάρμεν», δημοσιεύομεν σήμερον πιστὴν εἰκόνα τοῦ ἀώρου θανόντος ἐξόχου συνθέτου τῆς.

ΛΟΥΤΡΟ

Διαμάντιν' ἄστρα εἰς τὰ νερά
τὰ φέγγι τους πλαγιάζου,
Ποῦ ὄνειρατα τῆς θάλασσης
τῆς κοιμισμένης μοιάζου,
Οὐτ' ἓνα φύλλο τρέμει
Καὶ 'ς τοὺς ἀνθούς μὲ τὰ πουλιά,
'Σ τὴ δροσερὴν μοσχοβολιά,
Μὲ τὲς ἄτεροῦγες μαζωχτὲς
γλυκοκοιμοῦντ' οἱ ἀνέμοι.

Ἀγαπημένη λυγερή,
πανώρια σὰν τὴν Εἷνα,
'Σὲ τούτῃ τὴν παράδεισο
νὰ δροσιστῆς κατέβα!
Τῆς γύμνιας σου τὴ χάρη
Ἄν φανερώσης μιὰ στιγμή,
Πουλιῶν κι ἀνέμων στεναγμοὶ
Θὰ λαχταρίζουν ἐξαίφνα
σὲ κάθε ἀνοῦ κλωνάρι.

Θὰ σου φρωθοῦν τὰ πέλαγα
ν' ἄργά, σὰν λαμπυρίδες,
Τῶν ἄστρων θέλει ἀναδευτοῦν
ὄλοσθ' ἢ ἀντιφεγγίδες,
Κι' ἂν εἰς τὸ κύμα θάμπης,
'Ἡ κάθε στάλ' ἀπὸ νερὸ
Μαργαριτάρι λαμπρὸ
'Σ τὸν κόρφο σου θὰ φαίνεται
καὶ σὰ θεὰ θὰ λάμπης.

Θα σὲ λατρεύω σὰ θεά,
δίχως μιὰ, μακρυάθε·
'Ἀγνὴ θὰ μείνης κι' ἄσπιλη,
τ' ὁμόνω, σὰν τοῦ κάθε
'Ἄστρου τὰ φέγγι τ' ἄγια.
'Ἐπειτα εὐθύς ἄς τυφλωθῶ,
'Ἡ σὰν ὁ Ἀχταίωνας ἄς χαθῶ,
'Ἀφ' οὗ εἶδα τῆς Πεντάμορφης
τὰ γυμνωμένα μάγια.

(Ἐκ Κερκύρας) Α. Γραικός

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἐξεδόθησαν εἰς μέγα τεῦχος ἐκ 200 περιποῦ σελίδων αἰ ἐν τῇ Βουλῇ ἀγορεύσεις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Γεωργίου Θεοτόκη ἐπὶ τῶν γνωστῶν ἐκπαιδευτικῶν νομοσχεδίων ἅτινα ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς βελτιώσεως τῶν κατὰ τὸν κλάδον τοῦτον κακῶς παρ' ἡμῖν ἐχόντων, αἱ διάφοροι γνῶμαι, ἔλεγχοι καὶ συζητήσεις αἰ διεξαχθεῖσαι κ' ἐξενεχθεῖσαι τότε ἐπ' αὐτῶν, ὑπομνήματα ποικίλα, τὰ προγράμματα τῶν κατὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ταῦτα νομοσχέδια παντοδαπῶν σχολείων, καὶ ποικίλοι ἄλλοι σχετικοὶ κατάλογοι καὶ πληροφροῖαι. Τὸ τεῦχος φέρει ἐπιγραφὴν ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΩΝ, ἐξεδόθη τῇ παραγγελίᾳ τῆς πρὸς ἐξέτασιν αὐ-

τῶν συστηθείσης βουλευτικῆς ἐπιτροπῆς, κατήρτισε δ' αὐτὸ ὁ ἐκ τῶν διακεκριμένων ἡμῶν ἐπιστημόνων κ. Χαρίσιος Παπαμάρκος.

Ἐπίσης ἐξεδόθησαν εἰς μικρὸν ἐκ 15 σελίδων φυλλάδιον ΔΥΟ ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ τοῦ πρῶτον ἀρίστου Σχολάρχου κ. Ἰω. Γ. Θεοδωροπούλου, σχετικαὶ πρὸς τὰ ἐκπαιδευτικὰ παρ' ἡμῖν ζητήματα κ' ἐπ' εὐκαιρίᾳ αὐτῶν συνταχθεῖσαι κ' ἐκφώνηθεῖσαι.

Ὁ παρ' ἡμῖν εὐμαθὲς καὶ λόγιος νέος διδάκτωρ καὶ δικηγόρος κ. Κ. Ν. Ράδος ἐξέδωκεν ἀρτίως τὸ προαγγελλθὲν βιβλίον του «Ὁ ἐν Γαλλίᾳ περὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀγών. Τελευταία Φάσις τοῦ γλωσσικοῦ ἡμῶν ζητήματος», ἐν ᾧ διὰ μακρῶν πραγματεύεται αὐτὸ ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις, δημοσιεύει δὲ καὶ ἐκτενῆ ἀλληλογραφίαν, ἦν περὶ αὐτοῦ ἔσχε μετὰ τοῦ ναυάρχου Ζουριῆν δὲ λὰ Γκραβιέρ καὶ ἄλλων διακεκριμένων ἐν Γαλλίᾳ ἀνδρῶν, ὧν ἐζήτησε τὰς σχετικὰς γνώμας. Τὸ βιβλίον τιμᾶται ἀντὶ δραχμῶν 2, ἀποτελεῖται ἐκ 200 περίπου σελίδων κ' εὐρίσκεται παρ' ἅπασι τοῖς βιβλιοπώλαις.

Εἰς φυλλάδιον κομψὸν ἐκ 36 σελίδων ὁ νεαρὸς ποιητὴς καὶ δημοσιογράφος κ. Γ. Β. Τσοκόπουλος ἐξέδωκεν ἔμμετρον μετὰ φρασίν τῆς κωμικῆς σκηνῆς τοῦ Μπαμβιλ «Τὸ Μῆλον». Ἡ μετὰ φρασίς εἶνε ἀρκετὰ ἐπιτυχῆς, ὅσον ἡμπορεῖ νὰ εἶνε μετὰ φρασίς στίχων τοῦ μεγάλου λυρικοῦ εἰς τὴν νεοελληνικὴν, καὶ ἀπὸ ποιητικὸν μάλιστα νεοσόν, μόλις τὸρα δοκιμάζοντα τὰ πτερά του, πιστὴ δηλαδὴ ἀρκετὰ καὶ ἀρκετὰ ζωντανὴ ὡς ἐπιτοπλεῖστον. Ὁ πρόλογος ἡμποροῦσε καὶ νὰ λείψῃ. Τὸ φυλλάδιον πωλεῖται ἀντὶ δραχμῆς εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἐστίας».

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐπιτηδεύτης σπαθοφόρων

Οἱ πολεμισταὶ ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Σέχων (ἐν Ἰνδία) εἶναι περιδόντοι διὰ τὴν ἐπιτηδεύτητά των εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς σπάθης. Πείραμα περιεργότατον πρὸς ἐπίδειξιν ἰκανότητος συνίσταται εἰς τὸ νὰ κόπτεται μῆλον εὐρισκόμενον ἐπὶ τῆς παλάμης ἐνός ἀνθρώπου τοιοῦτοτρόπως ὥστε νὰ διχοτομηθῇ καθ' ὅλοκληρίαν διὰ τῆς σπάθης χωρὶς νὰ πληγωθῇ ἡ χεὶρ. Ἐέννοεῖται ὅτι ὁ κρατῶν τὸ μῆλον πρέπει νὰ ἔχη ἰκανὴν ψυχραιμίαν ὅπως μὴ κινήθῃ οὔτε κατ' ἐλάχιστον.

Ὁ μακαρτικὸς λόρδος Ναπιέρ ἐθεώρει τὸ πείραμα τοῦτο ὡς τέχνασμα ταχυδακτυλογηγικόν, καὶ δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ. Σέχος τις διὰ νὰ τὸν πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου, ἐπρότεινε νὰ κάμῃ τὸ πείραμα ἐπὶ τοῦ λόρδου. Ὁ λόρδος ὠχρίασε κάπως, ἀλλὰ σιγκατένευσε τέλος. Λοιπὸν ἔλαβε τὸ μῆλον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἠσθάνθη ὡς διηγῆθη ἔπειτα ὁ ἴδιος ρήγος φόβου ὅτε εἶδε τὴν λάμπουσαν σπάθην κατερχομένην ἐπὶ τῆς χειρὸς του. Εὐτυχῶς εἶχεν ἀρκετὴν παρουσίαν

πνεύματος να μη σαλεύσῃ. Τὸ μῆλον ἐπεσε εἰς δύο τεμάχια κατὰ γῆς, καὶ ὁ λόρδος ἠσθάνθη τὴν κόψιν τῆς σπάθης ἐπὶ τῆς χειρὸς του ἐλαφρῶς ὡς νὰ ἐσχίζετο θοῖξ ἐπ' αὐτῆς χωρὶς νὰ πληγωθῆ.

Τὸ βάσανον τῶν στενῶν ὑποδημάτων

Ὁ ὑποδηματοποιὸς μου μοὶ ἔφερε ἐν ζεύγος νέων ὑποδημάτων τὰ ὁποῖα ἐννοεῖται οἰκοθεν παρήγαγον τρομεροὺς πόνους εἰς τοὺς δυστυχεῖς πόδας μου. Ἐσκέψθην νὰ δοκιμάσω τὴν γλυκερίνην ὅπως καταστήσω τὸ δέρμα μαλακώτερον καὶ ἴλειψα οὐχὶ μόνον τὸ ἄνω δέρμα ἀλλὰ καὶ τὸ πέλμα δι' ὑφάσματος ὅπερ εἶχον ἐμβαπτίσει ἐντός γλυκερίνης. Ἀφοῦ ἐστέγγνωσε τὸ δέρμα ἐπανελάθον τὸ ἀλειμμα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τετράκις. Τέλος τὰ ὑποδήματά μου εἶχον γίνεαι ἐλαστικώτατα καὶ τὸ δέρμα μαλακὸν καὶ εὐκαμπτον. Ἐκτοτε κατήργησα ἐν τῷ οἴκῳ μου τὴν χρῆσιν τῆς κοινῆς μιογιᾶς τῶν ὑποδημάτων ἦτις καθιστᾷ τὸ δέρμα σκληρόν καὶ εὐθραυστον καὶ μεταχειρίζομαι μόνον γλυκερίνην. Τοιοῦτοτρόπως τὸ δέρμα φαίνεται πάντοτε ὡραῖον ὡς καινούργυς, μένει μαλακόν, δὲν διαπεράται ὑπὸ τῆς ὑγρασίας καὶ δὲν φθίρεται εὐκόλως.

Ἀληθὲς γεγονὸς δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς θέμα εἰς μυθιστοριογράφους

Ἐν τινι οἰκογενεῖᾳ εἶχον μικρὸν κύνα καὶ γαλῆν τὰ ὁποῖα ἔζων οὐχὶ ὡς συνήθως «σκυλὶ καὶ γάτα», ἀλλὰ τουναντίον ἐν πλήρει φιλίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ, διότι εἶχον συνηθίσῃ τοιοῦτοτρόπως ἐκ μικρᾶς ἡλικίας. Ἡ γαλῆ ἐτεκνοποίησεν, ἀλλὰ ξένος μοχθηρὸς γάτος εἰσπνιδήσας εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τοῦ παραθύρου ἐφόνευσεν τὰ μικρὰ ἐν ἀπουσίᾳ τῆς μητρὸς των. Αὕτη ἐπιστρέψουσα εὐρίσκει τὰ τέκνα τῆς πεπνιγμένα, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἴδει τὸν γάτον, τὸν πραγματικὸν δράστην τοῦ φόνου, σχηματίζει τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ κύων εἶναι ὁ ἔνοχος. Καὶ ἰδοῦ μετατρέπεται ἡ ἀφοσιώσις τῆς εἰς ἄγριον μῖσο· ἐναντίον τοῦ ἀθώου κυνός, ὅπου τὸν βλέπει τοῦ ἐπιτίθεται, τὸν καταδιώκει, τὸν πληγώνει διὰ τῶν ὀνύχων τῆς. Ἐπειδὴ ἡ κατάστασις ἦτο πλέον ἀφόρητος καὶ ἠνώχλει τὸν κόσμον, ἠναγκάσθησαν τέλος νὰ δηλητηριάσωσι τὴν γαλῆν ὅπως παύσῃ ὁ διαρκὴς πόλεμος.

Ἴδου λοιπὸν ὅτι καὶ τὰ ζῶα σχηματίζουσιν ἐνίοτε κρίσεις καὶ συλλογισμοίς, ὑποπίπτουσιν καὶ εἰς σφάλματα λογικὰ κτλ. καὶ αἰσθάνονται καὶ αὐτὰ ἠθικὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἐπιθυμίαν ἐκδικήσεως κατὰ τῶν ἀπίστων φίλων των.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Περὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, καθ' ὃν ὁ Στράβων συνέγραψεν τὸ γνωστὸν ἔργον αὐτοῦ ὁ καθηγητὴς κ. Πάνης ἐξέδωκε πραγματείαν διὰ τῆς ὁποίας ὑποστη-

ρίζει δι' ἐπιχειρημάτων ἐξαγομένων ἐξ ἀκριβοῦς ἀναλύσεως τοῦ ἔργου, ὅτι ἡ «Γεωγραφία» τοῦ Στράβωνος δὲν ἐγράφη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Τιβερίου ὡς κοινῶς δοξάζεται, ἀλλ' ὅτι αὕτη συνετελέσθη μὲν βραδύτερον τοῦ 7 ἔτους π. χ. καὶ ἐπεθεωρήθη περὶ τὸ 18 μ. Χ. ἢ ὀλίγον ὕστερον καὶ ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ Στράβων ἤρξατο συγγράφειν αὐτὴν οὐχὶ πολὺν χρόνον μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἀπολεσθέντος ἱστορικοῦ αὐτοῦ ἔργου, τοῦ ὁποίου συμπλήρωμα ἀπετέλει ἡ Γεωγραφία. Ὡς πρὸς τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ Στράβων εἰργάσθη, ὁ κ. Πάνης ὑποθέτει ὅτι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Γεωγραφίας συνέγραψε ἐν Ρώμῃ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ. Τὸ δὲ τέλος, διακρινόμενον διὰ τὴν ἔλλειψιν πολιτικῶν καὶ διοικητικῶν γεγονότων, ἐγράφη ἴσως ἐν ἀποκέντρῳ πόλει, ἴσως ἐν Ἀμαδεῖᾳ.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ

10

Χαριτωμένη περνοῦν ζωὴ γλυκεῖα καὶ τιμημένη ὅσοι μὲ θέλουν, μ' ἀγαποῦν ἀνίσως ὅμως ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος λακτισθοῦν ἔρημοι κι' ἀπλητισμένοι ἐδῶ στὴ γῆ θὰ μένουν καὶ ἂν εἶται μαζί των μ' ἔχουν. Ἄν δ' ἐν γράμμα ἀφαιρέσῃς στὰ τετράποδα νὰ τρέξῃς.

11

ΚΥΒΟΛΕΞΟΝ

... Η
... Ω
... Ω ...
Η ...

12

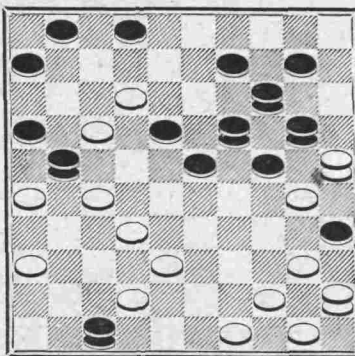
ΔΟΓΟΓΡΙΦΟΣ

Χ Λυε Π Θ ἂν ὅ,τι ταῖς Δ Ι Κ Μ νοῦν Μ ἀνὰ λίθου ἂν.

Ἀραβικὸς Ἴππος

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 4.

Μαῦρον

Λευκὰ

Τὰ λευκὰ παίζουσι καὶ κερδίζουσι

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐν τῷ ταχυδρομείῳ. Ἡ δεσποινὴς Ε. προσέχεται καθ' ἐκάστην ἐρωτῶσα ἂν ἔχη ἐπιστολὴν, καὶ ὁ ὑπάλληλος ἀπαντᾷ στερεοτύπως:

— Ὅχι.

— Ἄ! αὐτὸ πρέπει νὰ τελειώσῃ μίαν φερόν, γογγύζει ὁ ὑπάλληλος... Ἀῦριον θὰ σὰς γράψω ἐγὼ μίαν.

✱

Εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ἐ! Τάκν. Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ βάζῃς τὰ κουκούτσια εἰς τὸ τραπεζομάνδηλο, παρὰ εἰς μίαν ἄκρη του πιάτου σου;

— Ναὶ μαμάκα... Μὰ δὲν ἠμπορεῖς ναῦρω τὴν ἄκρη τοῦ πιάτου μου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ν. Μ. Σῦρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, τῶν λοιπῶν 2 θὰ διορθώσωμεν εἰς βῆμινους τὰς ἀποδείξεις των. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φιλικὰς ἐνεργείας σας. I. K. T. Ὑδραν. Ἐλήφθησαν δραχ. 4,50 τὰ λοιπὰ ἔχουν καλῶς. Χ. Η. Ἐνταῦθα. Εὐρίσκει μεθα εἰς τὴν ἀνάγκην ἐνεκεν πληθώρας ποιημάτων νὰ ἀρνηθῶμεν καὶ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἰδικοῦ σας. Δ. Σ. Α. Ἀργοστόλιον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις σας, ἐν καιρῷ δὲν θὰ ἀπομνησώμεν νὰ ζητήσωμεν τὴν συνεργασίαν σας. Α. Ε. Ζ. Κέρκυραν. Ἀμφοτέραι αἱ ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν· ἐπὶ ταῖς φιλικαῖς ὑμῶν ἐνεργείαις μυστῆς σὰς ἀπονέμομεν εὐχαριστίας. Ε. Β. Σῦρον. Φύλλα νέου συνδρομητοῦ Ε. Κ. ἀπεστάλθησαν. Ταχυδρομικῶς ἀπαντήσαμεν. Φαρισαίῳ. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλθησαν. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν. I. Π. Π. Ναυπλίου ὁμοίως. Α. Δ. Α. Καβάλλαν· καὶ πρὸς τοὺς ἐνταῦθα καὶ πρὸς τοὺς ἐν Θάσῳ τακτικῶς πέμπονται, ζητήσατε πληροφθορίας εἰς τὰ ἐκεῖ ταχυδρομεῖα ἢ διεύθυνσις τοῦ κ. Γ. Α. ἐδιορθώθη. — Α. Ε. Φιλίππουπολιν. Συνδρομὴ Ἀρ. Ἀλτυναλαμᾶζν ἐλήφθη· ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν. — Ἀραβικὸν Ἴππον. Ἐλήφθησαν καὶ τὰ δεύτερα· σὰς εὐχαριστοῦμεν· δὲν φρονεῖτε ἐντοῦτοις ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ γνωρίσωμεν καὶ τὸν ἀναβάτην τοῦ Ἀραβικοῦ Ἴππου, ὅπως ἀπευθείας μὰς παρέχει τὴν τακτικὴν συνεργασίαν του; Α. Ε. Καλάμας ταχυδρομικῶς ἐστάλθησαν τὰ ἐλλείποντα. Χ. Π. Πρέβεζαν. Διατριβὴ σας ἐλήφθη. Μ. Κ. Θήβας. Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Φ. Φ. καὶ Β. Δ. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς φιλικὰς ἐνεργείας σας. Κ. Δ. Δ. Βῶλον. Ἀπὸ τοῦ 13 ἀριθμοῦ ἀποστολῆ ἀνεστάλη ἀναμένοντες τὴν νέαν διεύθυνσιν σας. Μ. Μ. Μ. Καφρ-ζαγιατ Φορταπόδειξις ἐλήφθη καὶ παρελάδαμεν ἐκ τοῦ Πρακτορείου τὰς συνδρομάς. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται τακτικῶς πρὸς ὅλους καὶ ἐπομένως καὶ εἰς τὸν κ. Ν. Α. διὰ τὸν κ. Ε. Β. ἐγράψαμεν ἀπ' εὐθείας· σὰς εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα διὰ τὰς ἐνεργείας σας. Α. Ν. Paris Καν Α. Μ. Σῦρον. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη μετὰ ἐξαμήνου συνδρομῆς. Α. Γ. Κέρκυραν. Ἐδημοσιεύθη τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Λουτρόν» περὶ τοῦ νεωτέρου θὰ σκεφθῶμεν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς φιλικούς ἐπαίνους σας.

Βασιλικὴ Τυπογραφία Ν. Γ. Ἰγγλέση.